

Kapılar

– MustafaSakarya · 20 Ocak 2011

İlkbahar kendini tüm güzelliğiyle sergiliyor olmasına ve televizyonlarda sürekli pembe ekonomi haberleri sunulmasına rağmen hayatımda beni bekleyen felaketleri her geçen gün daha da yakından görebiliyordum. Bir zamanlar müşterilerle dolup taşan ayakkabı mağazam, kapımın önüne yapılan alt geçitten sonra, bir köşeye sıkışmış kalmış, insanlar benim dükkanımın önünden geçemez olmuşlardı. Alt geçit yapılmaya başladığı zaman işlerimin bu kadar tükeneceğini ummamış, ama şimdi başka bir işyeri tutma kararında da çok geç kalmıştım. Ödeyemediğim senetlerin, çeklerin faizli borçları çoktan boynuma iflasın yaftasını geçirmişlerdi. Çaresizlik içindeydim. Bir tarafta sifatsız kapanan acılı günler, bir tarafta benden yüzlerini güldürecek, bir haber, bir umutlu söz, veya sahtede olsa neşeli bir yüz bekleyen eşim ve üç yaşındaki oğlum. İşlerin kötü gittiği gibi, eve para götüremeyişimin ezikliği yüzünden eşimle de sebepsiz tartışmalar yaşıyorduk. Bunalmıştım. Çıkış kapılarım sanki dünyanın en sert ve en karanlık çeliğinden yapılmış, içime zerre kadar ışık verecek bir umudu bile esirgiyorlardı benden.

Bu kötü gidişi belki daha da hızlandıracak bir şey yaptım! Dükkanın kirasını ödeyemediğim için, çevremdekilerin "hiç orada İş olur mu?" demelerine aldırmandan mağazamı kuş uçmaz, kervan geçmez bir iş merkezinin en alt katındaki küçük bir dükkana taşındım. Cebimdeki son parayla da ancak burayı tutabilirdim. Bana akıl veren esnaf arkadaşlarım nereden bilebilirlerdi ki cebimde sadece saklı tutmaya çalıştığım üç kuruşum olduğunu, yokluğun karanlık sularında artık boğulmak üzere olduğumu, evime ekmek, akşamları beni sevinçle bekleyen çocuğuma bir oyuncak bile götüremediğimi.

Tuttuğum dükkan küçüktü, ama bu küçük dükkanı dolduracak kadar bile malım kalmadığından rafların bir çoğunu boş ayakkabı kutularıyla doldurdum. Ve bekledim kısmetimi insanların adres verseniz bile bulmaya zorlanacakları küçük dükkanımda.

Bekliyordum; gün boyunca, günler boyunca sifatah dahi yapamadığım ekmek kapımda. Tek yaptığım dükkanımın arka kısmındaki bölmeye geçip, kederimden sessizce ağlamak oluyordu. Her şey üst üste gelmişti. Borçlar, ödenemeyen faturalar, parasızlıktan evde hasıl bulan tartışmalar ve yetmezmiş gibi, ev sahibinin birkaç aydır artık ödeyemediğim kirası için "evden çıkın artık" deyişi.

"Allah'ım" diyordum, dükkanının arka taraftaki küçük bölmesinde göz yaşlarım süzülürken keder içinde . "Allah'ım neden bu kadar acı, neden bu kadar dert, bela?" "Tamam" diyordum kendi kendime ve isyan çizgisini aşmaya bir zerre kala "Tamam belki sana çok iyi kulluk yapmadım ama seni hep sevdim, harama hiç bakmadım bilirsin. Yaptığım ne kabahat varsa yalvarırım beni cezalandır. Eşimi ve çocuğumu değil. Ve Allah'ım bu kadar acıya belki katlanabilirim, ama eğer bir de sen bana yüz çevirirsen asıl o zaman ben tükenirim, kahrolurum."

Artık işlerin hiç uğramadığı dükkanımda sürekli Rab'bimle konuşuyordum. Gün boyunca düşünüyordum; bunca sıkıntının muhakkak bir nedeni olmalıydı! Ve ben bunu anlayıp yanılsa düşmeden doğruyu bulmalıydım. Saatlerce ve sabırla kalbimin en derin köşesinden Rab'bi düşündüm, sıfatlarını düşündüm. O'nun sıfatında acizlik yoktu. Ve ben de O'ndan bir parçaydım, O'ndan bir nefestim. Bu yüzden kendimi bu kadar perişan etmemeliydim. Her şeye rağmen güçlü durmalıydım. Çünkü bunu yapacak güç vardı fıtratımda.

Şimdi acılarla kıvrandığım, ve gelirken geri adım attığım yerin dibindeki bu dükkana gelmek için can atıyordum. Çünkü Rab'bimle konuşuyordum artık, daha önce hiç olmadığı kadar içten , samimi ve aracısız... O'nu sanki içimde hissediyordum. İçimi, ruhumu, kalbimi ya da her hücremi kaplayan tarifi mümkümsüz bir huzuru yaşıyordum. İşte o zaman gerçekten anlıyordum, bugüne kadar tecrübesini tadamadığım "Şah damarımızdan bile daha yakındır" sözcüğünün gerçek manasını. Arka bölmeye geçip saatlerce O'nu, varlığının gücünü, merhametini düşünüyordum. Bir aydır ruhen çökmüşken durumdayken şimdi ucundan tutunmaya başladığım İlahi aşk tüm acılarımı şifa merhemi gibi kaplamaya başlamıştı. Özellikle son dönmelerde içine düştüğüm buhrandan dolayı doyumsuzca yemek yiyen ben, artık tüm günümü memnuniyetle bir bardak suyla geçirebiliyor, hatta günlerce yemeği düşünmeyecek bir tokluğa ulaşıyordum. Beni en şefkatli bir zırh gibi saran bu aşktan olsa gerek, para getiremediğim halde, evde hanımla yaptığımız kavgalar yerini dertleşmeye, karşılıklı tesellilere bırakmıştı. O yüzden "Allah'ım bana daha çok acı ver" diyordum şükrederek ve ağlayarak, "Daha çok acı ver. Çünkü her acında Sana bir adım daha yaklaşıyorum." İşte, bütün bunlar olurken kimseye söyleyemeyeceğim ancak mezarıma kadar sır olarak taşıyacağım doğa üstü olaylar yaşıyordum. Ve bu her bir mucizevi olay karşısında Rab'bime olan mahcubiyetimden dolayı gözlerimden İlahi Aşkın billur zerreleri süzülüyordu yanaklarıma. O ücra dükkana arka arka gelen müşterilerin ardından, başımı gökyüzüne çevirip, Sadece "Sen istedikten sonra neler olmaz Rab'bim diyordum."

Günler dükkanımı farklı bir bereketle doldururken ben hayatımdaki en büyük aşkın ılık meltemlerinde sarhoş sarhoş dolanıyordum.

Altı ayın sonunda kendimi toparlayıp yeniden cadde üzerinde güzel bir dükkana çıkıyordum. Ama en büyük kazancımı, en kayba uğradığımı sandığım zamanda bulmuş olarak.

Galiba bazen başımıza gelen en ağır dertler, en imkansız gözükten sıkıntılar sonucunda İlahi Aşkın kapılarına yanaşırız, ve fark edebilirsek bu kapıdan içeri de girebiliyoruz.